Księgi

Opuscula in his miscellaneis sub Wro contenta sunt 33.

1. Oratio de coronatione B.V.M. in claro monte dedicata Christoph. Szembek Eppo Chelm. sinb. t.
2. Immaculatum Virginis Deiparæ lilietum, a Joa. Bapt. Agnensi et Stan. Jos. Bieżanowski utroque oculis seu visu orbato elaboratum et dispositum. Crac. 1675
3. Inaccessa Sanctissima Virginis Montana per Thom. Gromnicki ex voto Oratio. Crac. 1667.
4. Majestas sacræ claromontanæ Imaginis per Dionys. Chelstowski O.S. Paul. Claromonti 1717. Orat.
5. Oraculum parthenium Virg. Deiparæ honori a Jo. Bapt. Agnensi et Stan. Jos. Bieżanowski Crac. 1668. simul n° 2.
6. Sacratissima Virginis Dei Matris Reg. Pol. Majestas a Seb. Piskorski versib. dem. Crac.
7 Theatrum Marianum.. in nemore Leżaysciensi a Joan. Bytomski productum Crac. 1642.

8. Kazanie przy uroczym solenn. Dziękczynieniu za Dekret Kanoniz. Bł. Stan. Kostki przez Stefana Boczanieckiego S.J. r. 1715. 3. Lut. miane. Kalisz.
9. Kazanie Jana Chryz. Benedykta Gninskiego na Ur. B. Stan. Kostki 1687 miane. w Krak.
10 Korona z pochwał SS dwóch uwita per X. Ant. Lipiewicza O.M. Krak. 1748. S. Jan Nep. i Ant. Padew.
11 Laska i pieczęć nadworna Niebieska czyli Kazania na S. Jan. Krzciciel. i Jan. Nep. per X. Fortunata Łosiewskiego † w Krak. 1732. + Franciszkana.
12 Malogranat albo Kazanie przy exekwiach Panny Xiężn. Ostrogskiey per Woyc. Czarnockiego S.J. Krak 1636
13 Promocya Kanonizacyi S. Jana Kant. czyli Kazanie per X. Fortun. Łosiewskiego Krak. 1732
14. Syn przyrastający S. Józef czyli nań Kazanie per X. Marcella Dziewulskiego Franc. Krak. 1725.

15 Acumen dolorum ex obitu Stan. Szembek. Eppi Crac. per Matthæum Jos. Kołędowicz Crac. 1721.
16 Ad mentem Patriæ caput Stan. Leszczynski in fastos gloriæ relatum a Coll. Posn. S.J. relat. Posn. 1699.
17 Clavis aurea fracta seu in obit. Melch. Michałowski, Joa. Stan. Dzidowski poesis Crac. 1687
18 Classica mortis feralia Jos. Greg. Popiołek ab academ. excitata. Crac. 1758.
19 Dissertationes super rubricas de sepulturis et sumptib. funer. per Andr. Lipiewicz prepos. Crac. 1751.
20 Dolorum oneraria navis in funere Stan. Luc. Opalenski per Seb. Tortowski Crac. 1712. orat.
21 Dolor Patriæ æternus in funere Constantini Feliciani Szaniawski Eppi Crac. a Congr. S.P. Crac. 1732. elogia.
Encomium ad solemnes exequias }
In obitum Seren^mi Principis } deficiunt.
Jactura orbis Literarii transmissa }
22 Xiężyc JW Leliwy w Jakubie Morsztynie adumbrowany od Koll. Krak. S.J. 1729. Księżyc
23 Fatalis lunæ pallor ad urnam Jac. Morsztyn a Coll. S.J. Crac. 1729 adumbraty Orat. et Carmen.
24. Memoria sæculorum in obitu Aug. II per Ign. Cant. Herka. 1734. panegyris
25 Monumentum doloris Mariæ Josephæ Reg. Pol. in obitu Versy lat. et pol. per Stan. Rzewuski Crac. 1758.
26 Medela doloris in obitu Franc. Ant. Stokowski porrecta per Joan. Bryszkowski Crac. 1672 Orat.
27 Monumentum aurea pipenni exaratum in ob. Alb. Koryciński Arch. Epp. Leop. per St. Jos. Bieżanowski Crac. 1677. orat.
28 Murus et dolor sæculorum Stan. Dębski Eppi Crac. complorati a Collegiis S.J. Crac. 1700.
29. Parasceve in obit. Joann. Lukini per Ant. Jos. Łożędziowski descripta Crac. 1750. Poesis.
30 Splendor Korybuthei sideris in funere Mich. Reg. Pol. a Mathia Brocki carmine consecraty Crac. 1676.
31 Tropheum z panskiego urodzenia, na pogrzebie Stan. Chomętowskiego per X. Brun. Osieckiego Z.S.P. Częst. 1729. Kazanie
32 Tropheum ex immatura morte Helenæ Opaliniæ in Eccl. Rythv. a Carolo Trewani paneg. consecr. Crac. 1676.
33 Viva mors seu morti superstes virtus et Gloria in exequiis Georg. Duc. a Zbaraż a Nic. Grodzieński Crac. 1631. elogia.
~~34~~ Authores in his Miscellaneis præter Anonymum sunt 24.

Anonymus 1, 16, 18. 21. 22 23. 28.
Agnensis Joan. Bapt. 2, 5.
Bieżanowski Stan. Jos. 2, 5, 27.
Brocki Mathias 30.
Byszkowski Joann. 26.
Bytomski Joann. 7.
Chełstowski Dyonysius O.S. Paul. 4.
Czarnocki Woyciech S.J. 12.
Dzidowski Joan. Stan. 17
Dziewulski X. Marcell. Z.S.Fr. 14.

Gninski Jan Chryz. Benedykt 9.
Grodzieński Nicol. 33.
Herka Ignat. Cant. 24.
Kołędowicz Mathæus Jos. 15
Lipiewicz Andreas 19.
 " X. Antoni O.M. 10
Łosiewicz X. Fortunat Z.S.Fr. 11. 13.
Osiecki X. Bruno Z.S.Paws. 31
Piskorski Sebastianus 6
Gromnicki Thomas - - - 3.
Rzewuski Stanislaus 25.
Szczaniecki Stefan S.J. 8.

Tortowski Sebastianus 20
Trewani Carolus 32
Łożędziowski Ant. Jos. 29.

LASKA y PIECZĘC
Nadwornia Niebieska.

á ráczey

KAZANIA

NA FEST SWIĘTEGO

IANA KRZCICIELA,

MARSZAŁKA CHRYSTUSOWEGO

y SWIĘTEGO

IANA NEPOMUCENA,

Pieczęći, Sákrámentálney Spowiedźi, Sekretarża.

Wielmożnemu IMći PANV,

P. JANOWI

z DĘBIAN.

DĘBINSKIEMU,

PODKOMORZEMV I. K. Mći,

Pánu y Dobrodźieiowi:

DEDYKOWANE.

PRZEZ

X. FORTVNATA ŁOSIEWSKIGO,
Fránćiſzkáná S. Theol: Bákáłarzá, Ordynáryinego w Konwenćie Krákowſkim, y Przeświętney Kátedry Krákowſkiey, *Fundátionis Konarſcianæ*, Káznodźieie.

Roku Márſzałkuiącego nám do Zbáwienia,
z Sekretnego TROYCE Przenayśw: Konſyſtorzá:
CHRYSTVSA IEZVSA: 1732.
z Dozwoleniem Zwierzchnośći Duchowney,

W KRAKOWIE.
w DRUKARNI Jákubá Máryaſzkiewiczá, J. K. M. y Jáśnie Oświeconego Xiędzá Biſkupá Krákowſkiego, Xiążęćiá Siewierſkiego, Ordynáryinego Typografá.

Ná Herbowny Zaſzczyt
Stárożytnych Domow,
JCHMOSCIOW PANOW
DĘBINSKICH y DVBRAWSKICH.

I.

NIEDZWIEDZ mocnego náchyliwſzy kárku,
PANNIE na poiazd nie zábrania bárku,
Znák to DĘBINSKICH do Honoru drogi;
Aby o kámień nie zránili nogi.

II.

Pokorę NIEDZWIEDZ przed PANNĄ trá-
Ná Jey ſkinienie wſzędźie nádſkákuie: (ktuie,
Dáię znáć wſzytkim, bez groźby, bez złotá,
DĘBINSKICH Cnoćie ieſt służyć ochotá.

I.

MIEśiąc y GWIAZDY DUBRAWSIM hołduią,
Swoią pieknośćią sławę ádornuią.
Dom ten zá Niebo ſobie obieráią;
Znáć że w nim ſámi Bogowie mięſzkáią.

II.

STRZAŁĘ y GWIAZDY MIESIĄC prezentuie,
Dźielność y sławę przez nich známienuie.
Sławá przed świátem w iedney z niemi parze,
Aby iáśniáły iáko luminarze.

WIELMOZNY MCI PANIE
PODKOMORZY,
Pánie y Dobrodzieiu.

N*Adwornych Miniſtrow, Nadworne Laská y Pieczęć* Inſignia, *wygodnieyſzego Swemu Honorowi nie znáyduią* reclinatorium, *iákogdy podobnego ſobie Imienia, do podobney ſpoſobnego ná Dworze Krolewskim Funkcyi, otrzymuią konſerwátorá. Obfite rzek áffluencye, ná nieſpoſobne do konſerwácyi ſwoiey nie wpływáią Alpy, áni Dodonſkie láſy ná burzliwym nie funduią ſię Oceánie, ktorym náturá z podobnemi podobną wydźieliłá ſpołeczność. Oczywiſty tu káżdemu dokument, Dwoch SS. CHRZCICIELA y NEPOMVCENA IANOW, Honoraria pochwał y wspániáłych Cnot Inſignia, iuż nie ákcydentálną, ále iſtotną zákwitáiąc inklinácyą,* pro ulteriori fructuum auxesi, *ná buynym* Honoris & gloriæ *IANA*

A NA

NA RAWICZA polu, ſpoſobność y dálſzą rozśiewáią Komitywę, zá ſposobne swey ábundáncyi obieráią mieysce. Ieżelisz ſimilia, ſimilibûs gaudent, *toć pewnie ńie zbłądźiłem z prawdźiwego gośćiencá, żem w Dom RAWICZOW, ták godnych wprowádźił Miniſtrow, ktoremu, procż Senatorskich Krzeseł, Biskupich Infuł, ná Krolewskich z Anglij, Xiążęcych z Lotáryngij, nie schodźi Anteceſsorách. Agdy w ták Heroicżny Pántheon Párentelij RAWICZOW wniść mi łáskáwość IANA pozwoliłá; niech mi śię godźi, przy oddániu* cultum venerationis, *głosem Ichże, Dźielność y Powagę RAWITOW Swiátu remonſtrowáć. Tá ieſt wielkość* Auguſti RAVITORVM Nominis, *że iey Orátorskie ńie okreslą piorá, sámá tylko ſtárożytność potomnym wiekom prezentowáć uśiłuie.* O pretium multîs ſæculîs menſurandum! *KOCHAN RAWITA w Roku* 1003. *z Bohemij do Polski, zá Chrábrego Regnántá Polskiego, nád Rzeką Ráwą ſwoie naypierwſze záłożywszy Domicilia,* velut fluvius ſe gurgite vaſto effundens in commune bonum, *Fortuną*

tuną, Powagą, Ràdámi, Zyćiem uprágnioną obfitował Oyczyznę. Z tego ták drogiego Páktolu, co zá obszerne widźiemy Erythræum, *perły dla Koron, publiczney ſzczęśliwośći żeglugę, Senatorskim Purpurom obfitość, zápędzonym Rycerskiego ſtanu kołom porty, nie bez konſolacyi prezentuie. Rzućmy oko po wszytkich Polſkiego Zodyáku częśćiách, obaczemy* vt ſtellas radiantes *RAWICZOW, á luboć powiem* errantes, *á nie* fixas, *częſtokroć dla Praw Publicżnych, Wolnośći Szláchecckiey przy prawdźiwey ſtáiąc Konſtellácyi, mienić ſię muśiáły. Ten ći to nieoſzácowáney Cnoty przymiot, ktòrá z własnego iſtotney pochwały, kſztáłtem Fenixá, ſwoią zábiera ſubſtáncyą y ſubsyſtencyą. Idą beśpiecżnie własną uzbroiwszy śię Cnotą* in altum gloriæ, *DĘBINSKICH* Rectefacta, *ktorym ná dosyćuczynienie áni Herkulesa kolumná náznácżyć nie potráfi mety: przy pracách, przy upałách Mársowych,* auriferas dexteritatis *wylewáli* guttas, *z ktorych teraz* propriæ virtutis *zaszczytu y pochwały nie wyczerpáne widźiemy Oceány. A ieżelisz w tàk obſzerne* absquè velis re-

misquè *wkraczam morze, mam nadźieię że* Vrsa Major, *Herbowny RAWICZ z Septemtryonu między remonstruiące nawigacyą wszedszy Konstellacye, do portu tak godnych wyliczenia Parentelij szczęśliwie przyprowadźi. Ktoż w morzu wyczerpa wodę? abo słoneczne wyrachuie promienia? kto Dodonskie w pewney liczbie położy liscie? atoli niech mi się godźi* ex simplici *nieudolnośći moiey* numero, *przynaymniey uczynić subtrakcyą. Wincenty DĘBINSKI Arcybiskup Gneznenski od Felixa, Papieża szczęśliwie Polszcże,* (A. 1447) *kreowany Kardynałem, śmiertelnym przykurzony popiołem, żyie w wiekopomney przed Swiatem pamięći, ktory Godnośćią Rzymskie przewyższał katony, Kazimierza Iagiellona na Tron ukoronowawszy Polski,* Triregni Romani Minister; *koronę* æternæ gloriæ *na niezglozowanych* Saturni sæculi *rysuie dyamentach. Biskup Przemyski, Podkanclerzy Koronny z Dębna DĘBINSKI. Biskupim sławę zaslubiwszy RAWICZOW Sygnetem, wiecznemi ubłogosławił czasy Swiat Polski, Kośćioł Swięty,* Civitatem Sanctam descendentem de Cælo à

Deo

Deo, *niewypowiedźiáną ubogáćił poćiechą. Coż dáley powiem o ták wielkiey Godnośći y Cnoćie DĘBINSKICH? ktorych* dexteritatem, *ſámá wykołysáłá Bellona, ktorych Swiątobliwość* Cælicolisq; non impar Genijs, *Bogomyślność* terrîs altiorem immiſcet ſuperis mentem: *ktorych pobożność* beatificandaq; Religio, *niepoiętą zarliwośćią Honorowi Boſkiemu y Wierze Swiętey przy Herbownym RAWICZV beſpieczne wybudowáłá* Capitolium. *Gdybyś ſię ludzkie oko w DĘBINSKICH rozpatrzyło Antenatách gdybyś w foliałách kronikámi ogłoſzone Ich Geſtá ſkomputowáło, przyznáćbyś muśiáło,* par Cælo virtus & eorum altior terrâ Domus: *ktorzy y Władysławá* IV. *Królá Polskiego Elekcyą właſnemi podpisáli rękámi, ſobie wieczną wieczney legendy godną wyryſowáli pochwałę. MARCIN DĘBINSKI niezwyćiężony pod Zygmuntem* III. *Krolem Polſkim Hektor, wodebrániu Smolenſká, śmiertelną Grádywá pole ſkropiwszy Krwią, ná nieśmiertelne Heroicznych ákcyi zásłużył laury. Przodkuie wielu Senatorom, Miniſtrom, y Dygnitárzom Wálenty DĘBINSKI Kásztelán Krákowſki:*

zá ktorym práwie, iák tritâ ab Vrsa viâ, y rectâ lineâ, *niezdrożnym RAWICZA torem idą, Iákub DĘBINSKI Kánclerz Koronny, potym Woiewodá Sándomirski, y Stárostá Krákowski, od Káźimierzá Krolá z Czechámi woiuiącego* (Anno 1420.) *do Rzymu Poseł; Iákub Kásztelán Máłogoski, potym Podskárbi Koronny, Sámuel Biecki, Fránćiszek Woynicki Kásztelánowie; Erázm Chorąży Koronny, potym Dźiekán Kátedrálny Krákowski, Andrzey kantor Sándomirski, Kásper Mielnicki, Fránćiszek Krákowski, Podkomorzowie; Stánisław Chęćinski, Iákub Czorsztynski, Stárostowie; Andrzey Sandomirski, Piotr y Stánisław Krákowscy Sędźiowie, DĘBINSCY: ktorych Heroiczne aktá ludzkie niepotráfią wyráźić ięzyki. sámá chybá* æternitas temporum *Orátorskim okresliwszy periodem, wymownym zostánie Tulliuszem. Ná coż mi stárożytność Antecessorow ná widok przywodźić? dosyć mi ná tym będźie, iednego S. p. Oycá Twego W MCi Dobrodźieiu, Chorążego Zátorskiego* mortali *záſypánego* Sarcophagô, in publicum *ludzkiego oká* assumere ignem. *Ten sprawiedliwośćią Arystydę,*

dę, powagą Solona, ámore Patriæ, *kurcyuſzá celował, przewyżſzał,* & in via *dośćignął* paritatis. *Ten nieśmiertelny świątobliwośći oddáiąc trybut,* ſtylô ferreô *niewyglozowáney potomnym wiekom pámięći, w Krákowſkich ſwey Fundácyi Mármorách geſtá konnotuie pobożnośći, ktorą żadne Hiſtorykow nie wyráżą cháráktery, sáme chyba ná okreslenie, Seráfinow wyſtárczą ſkrzydłá. Tá Swiątobliwość áby prędżey gornego dopędźiłá Syonu. wybudowawszy W. W. OO. Kápucynow Konwent w Krákowie, Synow Oycá Seráficznego, zá byſtrolotne ſwego zapędu ſkrzydłá,* pleno corde & affectu *przyięłá, iuż rozumiem iáko Orzeł z śmiertelney wybiwſzy śię doliny,* facie ad faciem *w Słonce Miſtyczne Bogá Wszechmogącego. niezmrożonym wiecznośći zápátruie śię okiem Dáley mowić zámilknę. bo ſámym zoſtáwuię kráſomowcom, y biegłym do wypiſánia Hiſtorykom. To záś ile moie śiły zmogą wyráźić muſzę czego publiczna cáłego Swiátá zátáić nie może pámięc: á ieżelisż wymowię, ſłuſznośći rozkaż wypełnię. Słyną nieśmiertelną ſławą, dyámentowym kolligácyi ſpoione nitem, LVBOMIRSCY, WIELO-*

 POL-

POLSCY, PRZYIEMSCY, TRZCINSCY, OZAROWSCY, SIEDLECCY, GOSŁAWSCY, CIOŁKOWIE, SAPIECHOWIE, KOPCIOWIE, LANCKORONSCY, GOŁUCHOWSCY, SZETNICCY, KONIECPOLSCY, CZARKOWSCY, KOMOROWSCY, MAKOWIECCY, TĘCZYNSCY, GRUSZCZYNSCY, OLESNICCY, RUPNIEWSCY, ZYDOWSCY, OPPACCY, CZERNI, PIEGŁOWSCY, STRASZEWSCY, ORACZEWSCY, IAKLINSCY, WILKONSCY, ktorych wielu eadḗq; Ravitorum lambendo educavit Vrsa, *y do publiczney ſzcżęsliwośći ſpoſobnemi uczyniłá. Iáko w Piśmie Swiętym czytamy, gdy ná Proroká Elizeuſzá dwoie dźieći* vociferantes calve calve, Vrſa exarſit, *zá wykłádem Eucheryuſzá* in 4. Reg: Cap: 2dū. *było* præſagiū *Ierozolimy zgińieńia ták DĘBINSKICH RAWICZ,* vitam publicæ felicitatis, hoſtibus Patriæ Libertatis Legumq́, ingentem fatorum *prognoſtykuie* ſtragem. *Widziemy w Tobie oczywiśćie W. MCi Dobrodzieiu, co Herbowny* prophetiſat *RAWICZ, co Rzymſkiey Fábiuſzowie mágnificencyi, Af-*

fry-

frykáńſkiey Scypionowie potencyi, Troiańſkiey Hektorowie excellencyi, to Polſkiey Twoiá powagá y godność dźielnośći. V Ciebie rádá bez lekkomyslnośći, wymowá bez prożnośći, ſpoyrzenię bez cenſury, dobroczynność bez chluby, ludzkość z uniżonośćią: ktoremi iák Niebo Gwiazdámi, Dom Twoy przyozdabiasz. A ieżeliſż Cię Niebem Honorow Cnoty názwę, toć y o Xiężycu wſpomńieć nie záwádźi. Złączyłeś śię indiſsolubili juratæ Fidei nexu, cum Diva Dubravsciorum Domo, *w ktorym procż náturálney Twoiey ſwiátłośći, nieśmiertelney ſławie Herbowny przyświecá Mieśiąc, przy ktorym ſtárożytny RAWICZ, ná Cymmeryiſkie nie tráfi ćiemnośći, poydźie beśpiecznie* in culmen gloriæ, *áby Cnotę bárkámi ſwemi piáſtuiący, ná widok wyprowádźił Swiátu. Ale ná coż mi śię przyda dyſkurſem tylko o ták wſpániáłym ćieſzyć śię kleynoćie? muſiáłbym nieſzczęśliwy, (choć Fortunát) z Tobiaſzem w lámentá záchodźić,* quale mihi gaudium dum lumen Cæli non video! *Niech mi śię wſpomńiec godźi niewygáſłą wſercách ludzkich ſwiátłość, Herbownego DVBRAWSKICH* Sasa, *à dożywotniego*

 Twego

Twego Przyiaćielá Kátárzynę DĘBINSKĄ, *ktora iáśnieie Swiátu, iáśnieie Koronie, iáśnieie godnośći Domowey, áni kiedy ekliptyczey doznáie oppony. Tá świátłość iskrzącemi uzbroiona gwiazdámi, iàko Ránna Iutrzenká, zyr Heroiczney sławie, dźień świátu Polskiemu prowádźi: Tá świátłość ostrym zámiást promienia, nápełniona grotē, nieprzyiaćielskie ráźi zrzenice, przyiaćielskie* in amorem sui *ráni serca, zá termin wieczney chwáły gorne w swym loćie zábiera Tryony.* KATARZYNA *Twoiá, w dowćipie Pálladá, wczystośći Zuzánná, w ćierpliwośći kunegundá, w wspániáłośći Helená, státeczne publiczney szczęśliwośći koło, Woz Tryumfalny, w ktorym fortuná z sławą wiedno záłożywszy się iárzmo, ná wspániáłe Honory, Cnotą y powagą pociągáią. Nie przybieram dłużey sowitey z dożywotnich Przyiaćioł pochwał áffluencyi; poydę do prawdźiwey krwi Twoiey Rubikonu.* ZVZANNIE Z ZYDOWSKICH, *Polskiego Solona Andrzeiá* ŻYDOWSKIEGO *Chorążego y Sędźiego Krákowskiego Corze*, secundô votô GRABSKIEY *Chorążyney Łęczyckiey Mátce Twoiey Rodzoney. bespiecznie przypisáć mogę, co niegdyś*

C

nie-

ńiegdyś obfitemu służyło Nilowi; nec licuit populis parum te Nile videre: *y owszem iák w morze nikczemne ńiewpływáią strumyki, sáme tylko co naygłowńieysze Rzeki wspániáłym wpadáią nurtem, ták w Iey godnośći y powadze Swiát cáły swoie zànurzywszy oko, nic drobnym strumyczkiem ńie widźi płynącego. Wpłynął do tego Helikonu* Castalius Fluvius *W. IMC. Pán TOMASZ GRABSKI Chorąży Łęczycki, Oyczym Twoy, ktory ták wielkiey krwi zábráwszy z kolligáconą ábundándáncyą, nád wszelkie Páktole y Gángiesy, spływa Oyczyźnie; spływa* in humiliores valles, egregias profundit opes, inopesq; coronat, dos ipsis sacrata Djis. *Już tedy po ták nieżgrontowánych lawiruiąc Rzekách, przypływam do Portu szczęśliwośći. FRANCISZKA DĘBINSKIEGO Cześńiká Zatorskiego, Podwoiewodzego Krákowskiego, á Brátá Rodzonego Twego, z ták wielkiey áffluencyi y powodźi, urodzay ná słowá iuż mi zginął; átoli powágá y dźielność Iego,* sit sibi uberrima merces. *Chrystyná z DĘBINSKICH WILKONSKA, Chorążyna ZATORSKA, Siostrá Twoiá, prawdźiwie rzeczą sámą*

CHRYSTVSA w swoiey pobożności y Cnotách noszáca: *KON-STANCYA*, (*sámych Konstántynow y Konstáncye Rzymskie w wielkości Imienia y powadze ludzkością przewyższáiaca*) *z KCZEWSKICH Woiewodow Málborskich*, *DĘBINSKA*, *Cześńikowa Zátorska*, *Podwoiewodźina Krakowska*, *Brátowa Twoiá*: *y cokolwiek* in acie *mowy*, in lauros adoreasq; *DĘBINSKICH Domu* adſcriptas, *dowcipna zobáczysz zrzenicą*, cedant Tibi in coronamen; *y záprawdę* finis Coronat opus. *Niechże tedy w IANIE DĘBINSKIM*, *ták szczęśliwą obaczę Konkluzyą*, *ktoraby* nulla vis, nullum Sophisma, nulla probatio fatorum *nie solwowáłá*. *Płynie Iordánem Honorow W. MCi. Panie IANIE DĘBINSKI przykłádem RAWITY*, *nie tylko nád Rzeką Ráwą*, *ále ná cáły Swiát Polski Oceanem*, *ábyś* copioſas ſalutis publicæ *remonstrował* guttas, *y sprágńione Oyczyste wolności*, Fonte Virtutum Tuarum *ożywiał*. *IAN S. NEPOMVCEN*, *osobliwemi od Ciebie Nabożenstwá przyozdobiony rozámi*, *w Domu Rożycá*, *bo S. WOYCIECHA*, *niech ci wieczney szczęśliwości fortunę y sławę ńieśmiertelną* in privilegio *Tronu Polskiego zápieczętuie*: *Laska zás Nadwornego Márszałká* IANA *CHRZCICIELA*, *nie tylko* in virentes adoreas, *ále bárdziey* in Regiminis virgam, *niechay w Twych ręku zákwitńie*; *ábyś pełnomocnym Honoru Twego rządem*, uberes fructus pro coronide, pro Regno, corda *Polskiey Oyczyzny Synow*, *przy długim lat porządku*, *wiecznemi w Domu Twoim otrzymał czásy*. *Przy prezencie Nadworney Laski y Pieczęći*, *tym mowę moię pieczętuię*, *y znaczę*, *gdy tego przy wieczney Zákonney obligácyi com nápisał życzę*.

W. WCi Mościwego Páná y Dobrodzieia

luboć Niegodny, iednákże
Nayniższy Sługá y Bogomodlcá.

X. F. L. F.

KAZANIE I.

Miáne w Wigilią S. JANA Krzćićielá w Krákowie w Káplicy tegoż Swiętego, Kongregácyi Nácyi Włoſkiey przy Kośćiele S. FRANCISZKA R. 1731.

Vxor tua Eliſabeth pariet tibi Filium. Quis putas Puer iſte erit? *Lucæ* I.

Zoná twoiá Elzbietá porodźić Syná. Coż rozumieſz co to zá Dźiećię będźie?

Słowá z dźiśieyſzey y iutrzeyſzey S. Ewángelij.

YTo piekna! mnie tu ná Kazánie proſzono, á teraz gadáć czyli zgádnąć każą, y zámiaſt Kazánia tráfiłem ná gadki: *quis putas Puer iſte erit?* Zgádnijćieſz proſzę y wy ſámi NN. co to z tego Iáśiá będźie? bo ieſzcze się (mowić mogę, nie urodźił, á iuż go y rożnie ochrzczono: iedni Zácháryaſzem, *vocabant eum Nomine Patris ſui Zachariam*, drudzy miánuią Eliaſzem, *ipſe præibit in ſpiritu & virtute Eliæ*, inśi sławnym y wielkim w oczách Boſkich názywáią człowiekiem: *erit magnus coram Domino.* Ale z poſtem (teráźnieyſzym mowiąc niektorych przysłowiem) y procz dźiśieyſzey Wigilij, á ráczey trudna ná táką gadkę odpowiedz, y owſzem nie czczy choć przy Pośćie, ále

 dobrze

dobrze ſyt czyli wiádomy rzeczy, ábo w tym od ſámego Niebá informowány bydź muśi, ktoby záraz żądáną ſobie gadkę czyli kweſtyą o młodym, zgadł, ſolwował, y wywrożył należyćie. Słowem trudna do rezolucyi kweſtya o młodym przed czáſem co z niego będźie, *quis putas puer iſte erit?* Przy národzeniu KAZIMIERZA I. Krolá Polſkiego źiemiá ſię wſtrzęſłá, trzęśienie źiemie iedni boiáźnią, inni tłumáczyli rádośćią: á iák ći ták y owi nie zgádli. Pierwſzego dniá Kwietniá urodźił ſię Syn WŁADYSŁAWOWI IV. Krolowi Polſkiemu, winſzuią wſzyſcy pożądánego Potomká, wielkie poćiechy rokuią y obiecuią. Weſtchnął ná nowinę Władyſław, boię ſię ſtráſzney od Syná *primam Aprilis*, czy tylko Rodźićielſkiey nádźiei y wáſzych wrożek nie zawiedźie. Prorokiem boiaźn byłá rozdraźnił tylko Oycowſkie y publiczne nádźieie Syn Władyſłáwow Zygmunt: po krotkim żyćiu tym żáłośniey umárł, im do chwały z ominácyi rożnych obiecywał więcey: *magna ſpes, & jam gloria*: nápiſał Waſsemberg. Ták to zwyczáynie ieżeli w czym to w nádźiei y w wrożkách o dźiatkách, o młodych *ſpes alit ſæpè fallit.* Dał Pan BOG długo pożądánego Potomká (iákby też to S. IANA NEPOMVCENA, S. STANISŁAWA Biſkupá Krákowſkiego, S. IANA *de Vrtica* Káno: Regul: Swiętą IOANNĘ Dominikánkę Alfonſowi V. y Izábelli Luzytáńſkim Krolom, y tego o ktorym mowá IANA Báptyſtę; ſwoim Rodźicom) dał mowię Pan BOG KLEMENSOWI de Ruſzcza y Rośćiſłáwie Káſztelánom Krákowſkim długo pożądánego Potomka, ućieſzył ſię Oćiec oſobliwſzey z Syna ſpodźiewáiąc ſię poćiechy: więc pyta Swiątobliwey Wizánny Corki ſwoiey, Xięni ná ow czás pierwſzey Stániąteckiey, iákieby dáć Imię Dźiećięćiu? Prorockim rzekłá duchem, názowćie Syná doiutrkiem: ledwo żyw doczekał iutrá. Spełźłá nádźieia poćiechy w Domu Rodźicow, z nierychło urodzonego Syná doiutrká. Lepiey ſię ućieſzył, Oćiec y Prorok z Syná ſwoiego Woyćiechá Jáſtrzębeckiego, Biſkupá potym Krákowſkiego, á dáley Arcybiſkupá Gnieźnieńſkiego, kiedy śiedmioletniemu (wypráwuiąc go do Szkoły) táką Oycowſką nápiſał lekcyą: oddáięćie Synu w liczbę Biſkupow nieżakow, pátrzże iż ći Szkolna łáwká Biſkupią będźie Kátedrą: y ták ſię ſtáło. Y dźieći ſáme częſto Prorokámi bywáią o ſobie, y wrożkámi: ich to dawny tytuł, co Rok to Prorok: coż? kiedy fałſzywemi! wiele obiecuią po ſobie Oyczyźnie, Rodźicom, máło prawdzą: *Filij hominum mendaces divinant mendacium.* O owym tylko Roberćie Bellárminie Kárdynale to czytałem, iż ten Dźiećięćiem będąc, gdy w oczách Máćierzyńſkich pilno ſię przypátrywał obrázom Swiętych Doktorow, Biſkupow,

Pruſzczyc.

Damalevicius invitâ ArchiEpiſ: Gneſnenſi:

Ex Ezech. 13. F. K.

ſkoczy

ſkoczy y weſołym krzyknie głoſem do Mátki, y iam Doktor, Biſkup, Kárdynał: y ták ſię zá czáſem ſtáło: áleć práwie, ordynáryinie *Filij hominum mendaces divinant mendacium.* to mnie iednák ćieſzy, iż to nie ieſt świátowych podchlebcow o náſzym IANIE inaugurácya czyli gadká, ále przez Aniołá Boſkiego intymácya y prognoſtyk, iák w dźiśieyſzey czytáliśmy Ewángelij: *ait Angelus, ne timeas Zacharia, Vxor tua Eliſabeth pariet tibi Filium & vocabis Nomen ejus IOANNES, & erit tibi gaudium & exultatio.* Iákoż dobre tego ieſzcze w żywoćie Mátki Swiętego Chryſtuſowego Márſzałká IANA Báptyſty pokazáły ſię znáki. Kiedy S. IAN Nepomucen, miał ſię rodźić ná ten świát, Dom Iego Rodźicow ogniſte z Niebá promienie ogárnęły, znák to był ogniſtego w Moldáwie Rzece zálanego o Honor Boſki Zelántá. Kiedy Mátká Swiętego Iędrzeiá Korſyná (do ktorego żyiący Oćiec Swięty KLEMENS XII. z Domu Korſynow należy) wydáć ná świát miáłá, widźiáłá go przez ſen w żywoćie ſwoim iáko wilká iákiego, ktory potym przybiegłſzy do porty Klaſztoru Kármelitáńſkiego w Florencyi, powolnym ſtał ſię Báránkiem: był ten tego prognoſtyk, bo z ſwywolnego y roſpuſtnego Młodźiáná Iędruśiá, zoſtał pobożny Zakonnik Kármelitá, á potym S. Feſſulanſki Biſkup. Swiętego Dominiká Mátce śniło ſię, iż w żywoćie ſwoim nośiłá ſzczeniuchá, ktory pochodnią w pyſku ſwoim goráiącą cáły zápalał świát: ten ſen to wywrożył ná iáwie, że DOMINIK Kazániem y náuką ſwoią, wſzytek niemal świát oświećił. O Swiętym Pátryárſze FRANCISZKV Anioł w poſtáći Pielgrzymá Mátce Iego błądzącey ſię z płodem prorokował, iż go ná wzor Chryſtuſá w ſtáyni á nie gdźieindźiey urodźić miáłá; y przez to wyprorokował, iż w żyćiu FRANCISZEK drugi Chryſtus. Iana Báptyſty Rodźicom iż Anioł obiecuie, że miał bydź ich poćiechą y weſelem, *erit tibi gaudium*, ieſzcze ſię ná to w żywoćie Mátki Iego zánośiło: gdy tám Sobie żywo ná przyśćie Mátki Wćielonego BOGA, MARYI Panny wyſkoczył: *exultavit infans in Vtero.* A z tąd nie dźiwotá iż ſię wſzyſcy w Domu Zácháryaſzá Oycá iego dźiwuią: *mirabantur omnes:* rożnie ſobie co z láśiá będźie ominuią, *quis putas puer iſte erit?* Aże y mnie też gadkę zgádnąć czyli wrożyć dźiś ſię tráfiło: więc nie zważáiąc tego, iż *in facie* drzwi tey Káplice, pod Imieniem Mutego ſtánąłem; áni tego, że *nemo Propheta acceptus in Patria ſua*, mowić co rozumiem, y prorokowáć iák umiem, ná ſłowách ſámego Chryſtuſá ufundowáwſzy ſię, ktory powiedźiał o Ianie, że nád niego czyli Iemu rownego między ludźmi nie będźie; *inter natos mulierum, non ſurrexit major IOAANNE Baptiſta;* ná

 tym

tym mowię fundámenćie ſtánawſzy, prorokowáć o IANIE będę; iż IAN coś nád ludźi będźie zá czálem.

O Swiętey Máryi Ogniáceńſkiey piſze dźiś A. C. iż po káżdym Kazániu káżdego Káznodźieie nogi cáłowáłá. Ia Twoie przyſzły Chryſtuſow Káznodźieio IANIE ieſzcze w żywoćie Mátki, przed Kazániem cáłuię Rączętá, ábyś mowiącemu na Honor Twoy dopomogł. Páweł Dyákon, iáko piſze *Durándus*, będąc chrápotliwego głoſu, prośił Swiętego IANA Chrzćićielá o lepſzy, iáko tego, ktory názwány *vox clamantis* y uprośił: zá co ſkomponował Hymn ná Iego Honor od Kośćiołá Swiętego acceptowány, ktory dźiś śpiewáno, *Vt queant laxis &c.* y w tym Hymnie owe Muzyczne iák ie názywáią klawiſze, ut, re, mi, fa, ſol, la, ułożył: áby tá moiá mowá byłá y ná chwałę Twoię iáko naywiekſzą BOZE, w Nayświętſzym utáiony SAKRAMENCIE, day moc śiłom, y uſtom moim ćiągnąć śię y śilić ile zmogą, Włoſkiego do nich z Łáćińſkim záżywam terminu zámiaſt ut, re, la, uſq; la!

Libr. 7. C. 14.

Ioann. 1.

Ktoraś Płodem obćiażona, IANA náwiedzáłá:

Intravit in Domum Zachariæ & Salutaui Eliſabeth:

Proſzę byś ku chwale Iego, mowie mey ſprzyiáłá.

LVbom prorokowáć o Dźiećięćiu IANIE co z niego będźie obiecał: proſzę iednák nie liczyć mnie, między owych Prorokow ktorych y Swięta Ewángelia ſtrzedz śię perſwáduie: *attendite à falſis Prophetis*: boć bym wcále tákim o IANIE nie chćiał bydź Propheta: luboć y ná tych poważne czołá, twarzy, y ćiáłá cálego ułożenia poyźrawſzy, ten y ow przyśiągł by iż to Prorok: *veniunt in veſtimentis ovium intrinſecus autem ſunt lupi rapaces*: á ták świát teraz tacy zágęśćili Prorocy, że ledwo ich nie tyle, ludźi ile: ſtrzedz śię iákich y poſpolite rádźi áxiomá, *frons, oculi, vultus, perſæpe mentiuntur*; oko, twarz, czoło, u człowieká Prorok, częśćiey kłámcá. Gdyby ſámym IANEM Prorokiem, dla niegoż ſámego ſtáć śię! u ktorego co słowo, to artykuł Prorocki: *Omnes habebant IOANNEM quaſi Prophetam*: álbo przynaymniey gdyby dla tey Swiętey Dźiećiny wrożby co z niego będźie, dosyć Elogium wielkiemu Akádemij Krákowſkiey Doktorowi Profeckiemu nápiſánego, *nemo pulchrius Nomen implevit ſuum: fecit plura quàm prædixerat, Puer Propheta & inter majores ire poterat*: nikt chwalebniey Imienia nie wypełnił ſwoiego, uczynił więcey niżeli rokował młody: między wielkie mogł iść Proroki. Y ia co o S. IANIE prorokowáć będę to

Matth. 7.

Matth. 21.

máło:

máło; á práwie nic: więcey on ſam w żyćiu ſwoim pokaże ſię, iák ia wywrożę: *faciet plura Puer, quàm dicet Propheta.* Więc áby to com obiecał wyprorokuię, iż IAN coś nád ludźi. Między piąćią ćiáłá náſzego zmyſłámi, ieżeli wſzytkie, tedy oczy naybárdźiey náturá zeſłábiáłá, gdy oſobliwſze ná wzrok ich dopuśćiłá *fallo: falluntur ſæpe ſenſus.* Będźie ná wyſokiey Wieży gałká wielka, o iákiey ná Kośćiele S. Potra w Rzymie powiádáią, że kilkoro ludźi w niey ſię zmieśćić może, (*ſit penes Autores fides*) á tym co z dołu pátrzą, zda ſię iábłuſzkiē máłym, álbo piłka Sudencką. Gwiazdy wſzytkie (Xiężyc tylko y dwie przy nim wyiąwſzy) ſą dáleko niż źiemiá więkſze, ták piſzą Aſtrologowie; á przećię nam ſię kágánkámi tylko w ſzybách Zup Solnych błyſzczącemi widzą. Słońce ſto pięćdźieśiąt y dźiewięć rázy przenośi źiemię: ſpytáyże ieno ze wśi proſtaká, iák mu ſię wielkie widźi? powie, że tyle iák korzec álbo ćwiertnia: á to dlatego tylko, że ten luminarz świętny wyſoko ieſt od nas, á przez iáſność wielką pátrzyć ná ſię beśpiecznie nie da. Y ći co po Niebie przez Dyoptry y ſpekulácye, rożne y rożnie ráchuią Gwiazdy, Plánety, y znáki, mowić zá czáſem z Krolem Ezechielem muſzą, *attenuati ſunt oculi noſtri ſuſpicientes in excelſum:* zćieńczał, wyśilił ſię wzrok oczu náſzych w Niebo wyſoko poglądáiąc. Przećiwnym záś ſpoſobem, kogoby ták Anioł Páńſki, iáko niegdy Abákuká porwáwſzy zá czuprynę, ná Niebie Xiężycznym ſtáwił, wſzytká iák ieſt ſzeroka y długa tá źiemiá, punkćikiem by mu ſię ſtáłá w oczách, y plunąwſzy ná to wſzytko, czym ſię tu ludźie popiſuią, pokázuią, rzekł by z Seneką, *punctum eſt in quo bellatis, in quo Regna diſponitis, ſurſum ingentia ſpatia ſunt:* bryłá źiemi, punkćik ieden to wſzytko, kędy wy okrętámi towárem, y ármatą łádownemi zegluiećie, gdźie Obozy rozkłádaćie; gdźie władza Krolewſka, Stároſtwá, Máietnośći rozpośćieraćie, gdźie Kámienice, Dwory, Páłáce, Ogrody, Winnice, ſtáwiaćie, zákłádaćie: wzgorę wzgorę plác nie zmierzony, wzgorę plác wielki. Y owſzem rzekł by beśpiecznie co mowi S. Grzegorz, *Superna deſiderantibus, temporalia nulla ſunt:* u tych co rzeczy gornych Niebieſkich prágną, te tu doczeſne nizac. Krotko rzekſzy fáluią nam oczy, kiedy z dołu w gorę álbo z gory pátrzamy ná doł. Aleć y w rozumie, w porozumieniu, w zdániu, y widźi mi ſię náſzym, gdźie ieſcze więkſze bo bez pomiárkowánia, z udánia więcey, á bárdźiey ze złośći *fallo* bywa. Tu w Krákowie urodźiło ſię kiedyś Dźiećię cudowney długośći, áż dźiećięćiá pięć łokći choć tyle nie było. Codźienne czáſow dźiśieyſzych monſtrá, y tego y owego przewinienie, grzech iák dźiećię: poczną zli Cenſorowie, Ozory-

Iſaia 38. *Daniel 14.* *Libro 10. Epiſtol.* *Cromer.* P. S. K.

uſzowie; rozćiągáć cudzy defekt, áż go będą liczne łokćie, będą łażnie. Skárży Iozefek máły ſtárſzych Bráći grzech: áż
Geneſ. 37. grzech *in ſuperlativo Gradu* wielki: *accuſavit eos crimine peſsimo.* V Ezopa ſłomy czyli śiáná źbło ſzárpnął Ośieł pod śiedzącym ná woźie Goſpodarzem, ſkárży wilk chćiwy ná cudzą ſkorę, á bárdźiey ná mieſo inſtygator przed Lwem ſędźią, áż grzech exágeruie; Ośieł chćiał zieść Páná. V Zygmuntá Królá Polſkiego exces był gadáć młodemu z Białogłową w oſobnośći (niemáſz teraz ſkrupułu; S. Ludwik z Zakonu Fránćiſzkáńſkiego Biſkup Toloſáńſki, y z Mátką Rodzoną álbo Sioſtrą ſam á ſam *ſolus cum ſola*, mowić wyſtrzegał ſię: teraz polityká, ludzkość, grzeczność, mánierá, cnotá, co więkſza ledwo nie odpuſt, temu y owemu, tey y owey ile z młodych ſámym á ſámym konwerſowáć do pułnocy) więc záwźięty Dworzánin ná Dworzániná ſkárży przed pomienionym Krolem Zygmuntem, Nayiáśnieyſzy Pánie, kolegá moy, cáły dźień gadał z Dámą, á ledwo ſłow kilká przemowił. niechże znowu będźie grzech głowny duży, to go święconą wodą ſkropić chcą, wyſpowiádam ſię, y dosyć. Prawdę rzekłſzy ná udániu tylko, rzeczy u ludźi nay. więcey należą, iák ie udáią, tákie ſię y ludźiom zdáią: á miáry prawdźiwey, pomiárkowánia należytego w niczym nie pytay; gdyż co ſię tylko z wierzchu ná Człowieku błyśnie, wzroſt, urodę, doſtátki, śiły, wymowę, umieiętność wielce ſobie ceniemy, y iák chcemy ták to rozſzerzamy, miárkuiemy: á w ſámey rzeczy y podobieńſtwá niemáſz, á iák mawiamy, nic nád ludźi. Cáłym świátem mierżyłá Filippá ſwoiego Hiſzpánia, áż miárę
Luca 12. człowieká tylko iednego, drugim rownego *ſimilem hominibus*: pokazał piaſek, ná ktory upadſzy, Oſobę ſwoię wyráźił Páńſką: widźiſz Fillippie iákeś znáczny! w drobnym ledwie ćię znáć drobnieyſzego piaſku. Stráſzny w ſámym Imieniu Sewerus Ceſarz, zdániem wſzytkich, nad wſzytkich Monárchow potężnieyſzy, iák wielkiey był miáry, y iák go mierżyć było potrzebá! iż nic nád ludźi, chowána ná umyſł zrobiona, w pokoiu náuczyłá trunná, co dźień go upominaiąc: wielki Potentaćie bez miáry, między ludźmi máiacy Imię twoie, trzy deſzczki obeymą ćię, á ták ćię ubędźie znácznie, ktorego podchlebną poddáńſtwá ták znácznie przybywa miárą, iż ćię y między ludźmi ledwie znáć będźie. Wielkiego w Imieniu, więkſzego w potędze nie wſpominam Alexándrá; á y ten przy śmierći iák zdrobniał! ledwie go nie piędźią mierzono; ſłowem, że nic nád ludźi nie był: kiedy ieden z około ſtoiacych Sápientow, záwołał z ádmirácyą: *heri Alexandro totius Orbis non ſuffecerat ſpatium, hodie ſufficit 4or ulnarum ſepulchrum*: wczorá Alexándrowi cáłego świátá má-

tá máła byłá Swerá, dźiś się w czterechłokćiowym Grobie tłoczyć y mieśćić muśi. Iednego tylko podobno Swiętego IANA Krzćićielá obaczemy zá czásem coś nád ludźi. Dla więkſzey wiáry, podźmy do miáry Laſki Iego Márszałkowſkiey, ktora go czeka: *Ipſe præibit ante Illum*: álbo do miáry Złotey laſki ktorą ná Wyſpie Patmos w Anielſkich rękách widźiał IAN Swięty Ewángeliſtá: *& qui loquebatur mecum habebat menſuram arundineam auream.* Tę Laſkę biorąc ná wagę z Neoterykow ieden powiáda, że tą miárą złotą, ieſt ſam Chryſtus: y dla tego ſię miárą człowieká názywa: *menſura hominis quæ eſt Angeli.* Kto ſię tedy do tey miárybárdźiey zbliży, tym iuż przed BOGIEM coś nád ludźi. Widźieć Mágdálenę grześnicę, á Oná ledwie cos zdáleká do tey Niebieſkiey Miáry przyſtępowáć śmie do Nog ſię tylko Páńſkich iáko ſzczeniątko ćiśnie, *ſecus pedes Ejus*: y ledwie co tey Miáry Swiętey záśięgłá, á przećię Iey Pan to elogium dáie, że Go ukocháłá wielce, więcey nád inſzych, *dilexit multum*; á przećię ták wielká, że ią nád Martę Sioſtrę ſam Chryſtus przekłáda, y cząſtkę iey naylepſzą ſwym dekretem przyſądzá; *Maria optimam partem elegit, quæ non auferetur ab Ea*: á przećię Mágdálená pierwſza nád Apoſtoły Zmartwychſtáłego widźi Páná: Mágdálenie ſámi Aniołowie z ręku ſwoich lektykę czynią, ná Puſtyni podczás Bogomyślnośći przy muzyce wdźięczney, pod ſáme wynoſząc ią Niebiosá. Widźieć drugą Niewiáſtę Chánáneyſką, ktora zdrowia od czártá opętáney ſwey Corce zebrząc od Chryſtuſá, ieſzcze ſię niżey tey Miáry kłádźie, iuż y do nog Iezuſowych páść nie śmie, ále ſię rowno z ſzczenietámi kłádąc, zdáleká ſię Pánu kłánia; á przećię y tá nád ludźi w oczách Páná BOGA, mowi o niey ſam Chryſtus: *O Mulier magna eſt fides tua*! Mowi toż práwie ſamo Chryſtus zá podobną ku ſobie expreſſyą, y o owym Ewángelicznym Centuryonie, *non inveni tantam fidem in Iſrael*; że między wſzytkiemi Izráelitámi podobnego nie widźiał człowieká. Przytula ſam do ſiebie iáko do Miáry Niebieſkiey máleńkie dźiatki, *ſinite parvulos venire ad me*, y wnet dotknawſzy ſię tey Miáry złotey, w reputácyi Páná ſwoiego wzroſt ták wyſoki nád wſzytkie biorą, że káżdemu pod miarę ich, iść każe, ktokolwiek w Niebie bydź prágnie: *Niſi converſi fueritis & efficiamini ſicut parvuli non intrabitis in Regnum Cœlorum.* A o IANIE Swiętym Krzćićielu, wielkim prawdźiwego Meſzyaſzá Márszałku, przedźiwnym IANIE co rzekę? co mu wywrożę? co mu wyprorokuię? chocbym tylko z złotym Chryzologiem chćiał mowić, że IAN ſwego czáſu będźie, *magiſterium vitæ*, *ſchola virtutum*, przykład żyćia, cnot doſkonáłych *Compendium*: to nic, boć to y inſzym

Apocal: 21.
Garcias Diſſ: 70.
Luke 7.
Luca 10.
Marc: 15.
Matt: 15.
Matt: 8.
Matt: 9.

 przyzná.

przyznáwáno ludźiom: Więc proszę NN. gdy go tu już nie w żywoćie Elzbiety zámkniętego, álbo ieszcze w pieluszkách y w kolebce związánego widźiemy, ále w Roku 31. żyćia swego, á Chrystusá IEZVSA 30., uważáć, iż się nie do nog z Mágdáleną, nie do kráiu száty Páńskiey z Niewiástą Chánáneyską, nie do Boku z Tomászem Apostołem, álbo z Swiętą Ludgárdą Pánną, nie do Ran z moim Seráfickim FRANCISZKIEM, nie do Vst z Bernàrdem Klárewálenskim, álbo do pierśi z IANEM Ewángelistą przykłáda, ále nád tą Miárą złotą Chrystusem IEZUSEM stoi, y ręce swoie w Iordánie Rzece Krzcząc IEZVSA, ná Głowie Iego kłádźie, á tym sámym nie pokázuiesz się nád ludźi? wzdryga się co prawdá S. Báptystá honoru tego y bespiecznie umawia z Pánem, *Ego debeo à Te baptizari*: *Ey*! co to

Matth. 3. naylepszego ze mną czynić chcesz Báránku świátá grzechy głádzący? Tyś Pan świátá cáłego, ia sługá Twoy lichy y poddániec; Iam głos, *Ego vox clamantis*, á prawie tylko Echo Twoie, Tyś Słowo Przedwieczne, przez ktore wszytko się stáło: *o-*

Ioann. 1. *mnia per Ipsum facta sunt*; Tyś Krol Niebá y źiemi, ia Twoy niegodny Minister, Márszałek Nadworny; Iám żołnierz prosty,

1. Reg. 14. Tyś Pan Zastępow, *Dominus exercituum*: iam Syn Zácháryaszow podły, mizerny, Tyś Syn Przedwiecznego BOGA: iam Syn Elzbiety w grzechu poczętey, Tyś Syn PANNY Niepokaláney między Niewiástámi Błogosłáwioney: *Benedicta in Mulieribus*. Alećdármo się umawiasz y wymawiasz IANIE Swięty od tey złotey Páná Twoiego Miáry, bo tym sámym nikt ći nie wyrowna; *Inter Natos Mulierũ non surrexit major IOANNE Baptista*; Sámego Chrystusá àttestácya: y owszem mow co chcesz Káznodźieio z Puszczy záwołány, choć y negátywą Posłow Kâpłáńskich zbywáć będźiesz, Meszyaszowych zárzekáiąc się prerogátyw, do rzemyczkow trzewikow Pańskich rzucáiąc, z Eliaszowego y Prorockiego Vrzędu zdźieráiąc, *non sum*, y po tyśiąc kroć

Ioann. 1. razy mowiąc *non, non, non*, przećięsz Ty w Oczách Anielskich będźiesz wielki, bo to Anielskie słowá, *magnus erit coram Domino*, y owszem tym bárdźiey im się więcey uniżysz y ukorzysz przed Bogiem y ludźmi, w Oczách sámego BOGA będźiesz nád ludźi: ktorym zwyczáyna bić gorą, dumno o sobie rozumieć, wynośić się we wszytkim nád ludźi; á ćięszko y mizernie upadáć, *tollimur in altum ut casu graviore ruamus*: dumna nas iák Orzeł Zołwiá, wysoko unośi fántazya, á tym głębiey uniża, *elevat ut allidat*; iż czásem ledwie że y ludźiom zrownamy, *similes hominibus*. Do Nog tylko upadł BOGV w TROYCY Swiętey Iedynemu w postáći trzech Aniołow, Abráhám, *Tres*

Genes. 18. *vidit, Vnum adoravit*, áż Abráhám gorą biie: *Abrahã Pater excelsus*:

słowy

słowy sie tylko korzył y Ieremiasz, że a, b, c, nie umiał: a, á, a,
Domine nescio loqui: áż mu z dźiećmi grzebáć w piasku nie káża:
Noli dicere puer sum, quia ad omnia quocunq̃ te mittam ibis: Ty się *Ierem 1.*
IANIE korz iák chcesz, choć się y piędźią mierzyć będźiesz:
przećięsz IAN zá decyzyą sámego Chrystusá, Eliaszem, Proro-
kiem, y więcey niż Prorokiem będźie: *hic plusquàm Propheta*:
przećięsz IAN w ćiele ludzkim Anioł dźiwny: *Ecce ego mittam* *Mallach.3.*
Angelum meum: przećięsz o nim Prawdy Przedwieczney Chry-
stusa sámego pomienione słowá iśćić się będą, *inter natos Mulie-*
rum non surrexit major IOANNE Baptista: nie postał miedzy Sy-
námi ludzkiemi nád IANA nikt sławnieyszy, zacnieyszy, większy;
toć IAN nád ludźi. A choćby y Anioł, y sam Chrystus nic o
IANIE nie mowili, y nie wrożyli, trudno będźie IANA bráć
pod strychulec, pod miárę, trudno korcem iásna pokrywáć y
y miárkowáć pochodnią y z ludźmi go rownáć. Ieszcze IAN
w Zywoćie grzeszney Mátki zámknięty, á iuż Swięty: *prius*
quàm exires de vulva Sactificavi Te: ieszcze Niemowlątko, á iuż
Prorok: *Prophetam in gentibus dedi Te*. Ledwie się z Domu bę- *Ierem. 1.*
dźie mogł IAN wychylić, áż iuż świátu przykłádem niesłychá-
nym iáśnieć będźie: *Magisterium vitæ, Schola virtutum, perfectio-*
nis Compendium: ieszcze nie będźie mogł dobrze chodźić, á iuż
się z Oyczystym pożegnáwszy Domem, pobieży ná Puszczą. Sły-
szeć tám będźie Każącego IANA *vox clamántis in deserto, prædi-* *Matth. 3.*
cans Baptismum pænitentiæ: po ktorego Kazániu wszczętey kwe-
styi niełátwa będźie decyzya, kiedy kazał wymowny, czyli
w pięći lećiech w dźikich kráiách Pustelnik Iáś? czyli po Pále-
stynie y Dworách Krolewskich cáła gębą Káznodźieiá IAN. Kie-
dy ow Zakonu Káznodźieyskiego Ozdobá, *Vincentius de Valen-*
tia, w szostym dopiero żyćia swoiego Roku będąc, sposobił
się do Ambony; zwołáwszy tedy y owedy, kilkunastu lub wię-
cey rowiennikow swoich, y milczeć im roskázuiąc, wstępował
ná mieysce iákie wyższe, y tám rozmáićie rękámi, twarzą, słowy
iákiemi mogł, Káznodźieyskie gestá y mowę remonstrował.
Zágłuszyła Pustynia lánowa záwołáne między ludźmi Ambony:
wiele do zbudowánia ludźi mowić będźie, choć w odludnych
puszczách, przy niewinnośći w ostrey pokućie zámilknie (o świę-
te y dźiwne Kazánie, nic nie mowić Káznodźiei, á wszyscy słu-
cháią! teraz iák wielu, co Swięto, co Niedźielá kázuią, wołáią,
Káznodźieiow, á ktoż ich usłucha?) Pokutá Iáśiá pięćioletniego
Wszechmogace bedźie Kazánie do zástárzáłego grzesznika.
Zdobi pokutá y sławi grzeszne Pelágie, Mádáleny, (dźiśieysza
Márya Ogniáceńska) bo szpetność grzechu znośi: zdobić bę-
dźie IAN niewinny pokutę, bo do łez iák do pereł, perłowe

przyda obyczáie, y kochánym gwałtem przymuśi winnego, do żyćia poprawy. Trzydźieśći lat między zwierzem dźikim w Bogomyślnośći, ostrożnośći, y ostrośći żywotá żyć będźie; miásto szat miękkich, śierć Wielbłądzia ośćista; miásto wymyślnych potraw, koniki leśne czyli száráńca, miásto słodkiego y dobrego, álbo *lachrymam Christi* winá, zdroiowa wodá ná poły z łzámi zmieszána: miásto pokoiow, puszcza; miásto puchowey pośćieli, źiemiá álbo kámień: to żyćie y delicye IANOWE; á nieprawdźiwiesz IAN Báptystá, będźie coś nád ludźi? z ktorego by nayznácznieyśi y naylepśi wzor bráć będą ludźie: *A diebus IOANNIS Baptistæ usq; nunc, Regnum Cælorum vim patitur, & violenti rapiunt illud*: y to áttestácya sámego Chrystusá. Wám tedy ztąd sławá y zaszczyt, Szláchetna Kongregácyo Włoska, ále też y nieomylna w potrzebách wászych nádźieiá, ia wrożę y zgádnę, że osobliwiey honor Tego Swiętego Chrystusowego Ministrá promowuiećie. Sławna dźiś ná cáłe Włochy Processya w Florencyi znácznym Mieśćie Włoskim, kędy przy ássystencyi Wielkiego támecznego Xiążęćiá z reprezentácyą poddáństwá czyli feudum Miast do niego należących, prowádzą ná wysokim Teátrum ták wysoko wyrobionym, iż ledwie dáchow nie tyka, po Mieśćie, reprezentuiącą Osobę S. IANA, ktory *Benedictionem S. IOANNIS*, Imieniem Iego dáie ná cáłe Miásto y Xięstwo: Tey y tobie Szláchetna Kongregácyo życzę (wszák iest zá co) benedykcyi. O Swiętym Łázárzu w pewnym Mieśćie Málárzu piszą, iż gdy mu ręce obćięto, áby Swiętych nie málował obrázow, á on ieszcze Swiętego IANA Báptysty chćiał (gdyby można) Obraz málowáć. BOG cudownie ręce mu przywroćił, ktorych ku sławie Swiętych Páńskich używał áż do śmierći. Ná ozdobę Káplice tey Swiętego IANA że wászey nie záłuiećie applikácyi, otwártą rękę záwsze mieć będźiećie Tego Swiętego Baptysty. O Tey ręce *In admirandis Orbis* czytáć, iż w dźień Podwyższenia Swiętego Krzyżá, gdy ią Biskup Grecki (tám gdźie iest) przy pátrzących ná to ludźiách w gorę podnośi, sámá przez się czásem się rośćiąga, czásem kurczy: rośćiągniona obfitość, skurczona drogość y nieurodzay znáczy. O Swiętym Iuliánie Biskupie pisze Márcháncyusz, iż gdy z Zywotá Mátki ná świát wychodźił, dźiećinną y szczupluchną rączką swoią, wszytkim ná ow czás w domu Mátki Iego obecnym ták, iák Biskupi zegnáią, błogosłáwił. Rośćiągnij rękę Twoię *aperi manum Tuam* rodźić się máiąca Swięta Dźiećino IANIE, y wszytkim Klientom y dewotam Twoim pobłogosław, ábyśmy w Cnoty Swięte obfitowáli. Podnieś rękę do podnoszącey obiedwie Herbownego RAWICZA

Matth: 11.

A. C. 23. Febr:

Etiam A C. 14. Sept.

Admi: Orb.

PANNY

PANNY, y utrzymuy klucz Podkomorski Klientá Twoiego IANA, oraz Herbowną DVBRAWSKICH Strzáłę. Masz relácyą y do Fránćiszkánow, ktorzy tego Synowie iesteśmy, ktory *primùm IOANNES vocabatur à Matre dehinc Franciscus à Patre*: więc áby od mieysca przy Iego Kośćiele, zá miast dániny, day Twoię benedykcyą choć tym páluszkiem, ktorym sámego w Ciele ludzkim masz wytykáć BOGA, *Ecce Agnus DEI*. Radbym widźiał ieszcze, gdyby mi kto powiedźiał, *quo motivo*? y dla czego? Krákowiánow, ile Młodych, Iáśiámi názywáią? zá nim kto odpowie, ia się domyślam, iż pewnie z tąd, że Ianowie Chrystusowi nayupodobáńśi: *IOANNES, hic est Discipulus quem diligebat IESVS* (ták o Swiętym IANIE Ewángeliśćie czytamy) toć y Krákowiáne BOGV znáć upodobáni. Dayże BOZE, ábyśmy y z młodu, y poki żyiemy, Iáśiámi wszyscy byli, á potym upodobánemi BOGV Grácyánámi, Ianámi, Dylektámi. Brevi: Francisc:

Kończę. *Quis putas puer iste erit*? To iuż wiemy co z Swiętego IAŚIA będźie? á my co NN? ách nieszczęśćie násze! kto z nas táki iák IAN? nád ktorego między ludzkiemi Synámi w większey świątobliwośći y łásce u BOGA nie powstał y nie powstánie! á nád niektorych z nas ktoż wie? czy powstał grzesznik większy? gdźie pokutá przy niewinośći IANOWA? bodayby z nas tym sámym pálcem ktorym Chrystusá pokazał, *ecce Agnus DEI qui tollit peccata mundi*, niewytknął tego y owego, *ecce peccator, qui fecit scælera multa*. IAN we trzech lećiech czyli w dálszych, pokutowáć záczął: á nam się y we trzydźieśći lat y dáley pokutowáć nie chce; á ieżeli pokutuiemy, to z oporem. Wspomniymy sobie ná słowá Swiętego PAWŁA, że poki czás mamy, dobrze czynić (y pokutowáć) potrzebá, *dum tempus habemus operemur bonum*: y ná tego wielkiego Káznodźieię y Márszałká Chrystusowego, oraz osobliwego *Penitenta*, weyrzáwszy, słuchaymy co mowi, y czego uczy náuczmy się: *Agite pænitentiam, appropinquavit enim Regnum Cælorum*. Nieszczęśliwy był dźien wczoráyszy Polszcze, w Roku 1270. kiedy záczáwszy deszcz padáć, pádał áż do dniá 25. Sierpniá: niechże dźień dźiśieyszy (choćći pierwszy po Wielkieynocy Postnych Suchot) będźie ták szczęśliwy, ábyśmy przez Twoię IANIE S. poważną przyczynę, y ná perswazyą Káznodźieyską, ile gdy nas tą, ktorą ná IEZVSA wylewasz, skropisz wodą, *Baptismum Pænitentiæ*, puśćiwszy z oczu pokutnych łez potoki, Niebo sobie wypłákáć mogli: *Agite pænitentiam appropinquavit enim Regnum Cælorum*: á tám wszyscy coś będźiemy nád ludźi. AMEN. Ex Ierem: C. 11. AdGalat: 6. Matth. 3. Miechow:

KA-

KAZANIE II.

Między Solenną Oktawą wprowádzenia Relikwii

S. JANA NEPOMUCENA,

Pieczęći Sákrámentálney Spowiedźi, Sekretarzá,

MIANE,

w Krákowie, w Kośćiele Swiętego

VOYCIECHA,

Roku 1731. Dniá 27. Wrześniá.

Dimisit me in medio campi, qui erat plenus ossibûs. Ezehiel. 37.

Puśćił mnie w srzod polá, ktore było pełne kośći.

YCoż tego zá potrzebá byłá? od Czechow między Lechow; z Páństwá názwáńego *Absolutum Dominium*, między Synow złotey wolnośći (*Aurea Polonorum Libertas*) Pátroná od niesławy, między Słowákow w dźień Páński *die Dominico*, (luboć po Páńsku) między tyle Krolow, ile Szláchetnych Polakow (*tot Reges quod Cives*) z Miástá, wśrzod polá, *in medio campi*, bo między Polakow od Polá názwánych; z Prági, do Krákowá; Kánoniká Práſkiego, do swego Biskupá; z Kośćiołá Metropolitáńskiego S. WITA, do Kośćiołá S. WOYCIECHA ArcyBiskupá Gnieznieńskiego; z ták wielkim stáraniem, bo dłużey iák przez dwánáśćie lat, z ták wielkim kosztem, przy ták iásney illuminácyi, (w ktorey ileśmy lamp sámych liczyli, tyle nam przyświecáiących, procz wielu Herbownych, ná Niebie swego czásu Gwiazd, ráchowáć będźiemy) Swiętego mowię IANA

Nepo-

Nepomucena, Pátroná dobrey ſławy Relikwiá, ná to tu ſprowadzáć mieyſce, coż byłá zá potrzebá? *dimiſit me in medio campi:* wſzákże Krákow práwie z Koſteczkámi cále Swięty, *Cracovia altera Roma, á Roma Vrbs Sancta*, czyli cáły Swiętych pełen Kośći, *plena oſsibûs.* Inſzych nie ruſzáiąc Relikwij iáko to ná Wawelu, Swiętego STANISŁAWA Biſkupá Krákowſkiego, dźiś w Roku 1089. w lat dźieśięć po Iego zábićiu, ze Skałki, támże przenieśionego: w Przeſławney Akádemij Błogosłáwionego (gdyby czymprędzey Swiętego) IANA Kantego: między Kánonikámi Regulárnemi STANISŁAWA Kazimerczyka, MICHAŁA Giedroica: między Mánſyonáryſtámi przy Kośćiele w Niebowźięćia MARYI Panny, Swiętosłáwá y Albimontáná: w Kośćiele Seráfickiego Oycá Swiętego FRANCISZKA, Pudyká Królá Polſkiego, Salomei Xiężny Hálickiey, y ley dwoch Sekretarzow Fránćiſzkánow, Henryká Gwárdyáná Krákowſkiego, od Tátárow Polſkę pládruiących, zá wiárę Swiętą zábitego, támże Roku 1269. dniá piątego Czerwcá pogrzebionego: przy tym, piekney Iego Kompánij, od tychże Tátárow zámordowánych, Władyſłáwá, Micháłá, Błázeiá. Leonárdá, Heſtárdá, Iáná, Mikołáiá, y inſzych czterech Fránćiſzkánow Kośći, rázem z Przełożonym ſwoim w iednym pochowánych Grobie: Boguſłáwá czyli Boleſłáwá, ktory Błogosłáwioney Sálomei duſzę, do Niebá od Aniołow nieśioną widźiał, świątobliwie zmárłego, y w tymże Kośćiele Roku 1299. Dniá 19. Sierpniá pochowánego: Ráymundá Teyże Xiężny Hálickiey Spowiedniká, kroremu ſię po śmierći w iáſnośći pokazálá upewniáiąc go o Zbáwieniu; y ktory dźień śmierći ſwoiey przed czáſem zápowiedźiał, támże deponowánego, Roku 1272. dniá 17. Lipcá. Nie tykáiąc Głowy S. Stániſłáwá Koſtki, Ręki Błogosłáwioney Kunegundy, Ciáłá S. Floryáná, Iácká Odrowąża, Ezáiaſzá Bonerá, Szymoná z Lipnice y inſzych: w ſámym Kośćiele TROYCY Przenayświętſzey, ile rázy kto ſtąpi, tyle Swiętych Ciał tám ſpoczywáiących dotyka: ták kiedyś ſámo Niebo o támtym powiedźiáło mieyſcu: *Tot Sánctorum Corpora calcas, quot greſsus facis.* Ná coż tedy o iednę Koſteczkę máleńką, luboć ták wielkiego Swiętego, ták wiele y wielkich potrzebá było czynić zawodow y ſtáránia? y między temi wſzytkiemi Swiętemi Ziomkow náſzych Relikwiámi, ſtáwiać iá we śrzodku: *dimiſit me in medio campi, qui erat plenus oſsibûs.* Iáko świádczą Kroniki Polſkie, gdy Káźimierz Krol Polſki, do Lucyusza III. Papieżá wyſłał Posłow, proſząc o ktorego z Swiętych Páńſkich Relikwie do Krákowá ná odśiecz y *propugnaculum* przećiw Tátárom, Papież ſtánąwſzy w pewney Krypćie między Ciá- łámi

Vide Libr: Relacya P. M. L. Elbing P. P. P. Num: 189. m. s. Con: Cracovien:

Petrus Rudolphus in vita B. Salomeæ.

Truſcz in deſcrip: Eccleſ: Crac: SS. Trinit.

ſámi rożnych Swiętych, ſpytał ktoryby z Nich chćiał iść do Polſki, *Sancti quis ex vobis vult ire in Poloniam?* Aż oto S. Floryan wyćiągnął rękę; iákoby ſię ſam do Polſki wpraſzáiac. Wyproſzona z Relikwiy S. IANA Nepomucena koſteczká pewnie ná to! áby czyli to iák *Turris Eburnea* Wieżą z kośći ſłoniowey ná wſpárćie Herbownych troiſtych Wież Stolice Krolewſkiey, Miáſtá Krákowá (*Cracovia Coronatrix Regum*) czyli też kośćią w gárdle ſtánęłá Nieprzyiaćiołom náſzym, lub ſławy Polſkiey iezycznym detráktorom, ná tym mieyſcu. Aleć wybácz mi ktoś tego Promotor y dowodcá: Wyſtáwieni ná czterech rogách Miáſtá tego w ſześnaſtu Obrázách Swięći Polacy czyli Polſcy Pátronowie, czyli nas rátowáć, czyli nam Pátronizowáć, nie zdołáią? o ſámym dźiśieyſzym czytáliśmy w Paćierzách Kápłáńſkich Swiętym Stániſłáwie, iż cáłe Obozy Nieprzyiaćielſkie z Polſki wygániał; *universos exercitus atq; acies integras, Patronus & adjutor Gentisq; suæ amator fugat.* Te ſáme cztery Kolumny, ná ktorych ile Herbownych Polſkich Kleynotow, *tot clypei pendent*, zá naymocnieyſze á zaſz nie ſtáną belluárdy? między ktoremi iedná, z rękámi w Ráwiczu ku Niebu wyćiągnionemi Pánná, cáłą weſprzeć może Polſkę, y Niebá wſzytkim ile do śiebie náleżacym przychylić. Y ſam Polſki Orzeł, iáko też Przeświętnego Woiewodztwá Krákowſkiego y Szláchetnego Miáſtá Krákowá od drapieżnych bronić beſtyi, od upałow záſtániáć przećiwnych, potráfi: Czeſkiego Lwá nie proſzac o pomoc. Ná cóż tedy y Swiętą z pod iego dozoru y ſtráży, między tyle ſtrażnikámi ile Swiętemi Polſkiemi Pátronámi, y Ich Relikwiámi, IANA Nepomucena ſtáwiáć Relikwią? *dimisit me in medio campi qui erat plenus osibus.* Aleć nie bez rácyi! bo y ták náleżáło Gośćiá przywitáć y uczćić. O Relikwiách Swiętego Wáwrzyńcá to mamy, iż gdy przy nich Relikwie S. Stefáná do Rzymu przynieśione miáno deponowáć, uſtąpiły im mieyſcá. Relikwia Swiętego IANA Nepomucena Pátroná od nieſławy z wielkim Iego ápplauzem y ſławą, tym między Swiętych Miáſtá tego Pátronow Relikwiámi uhonoryzowána mieyſcem, *in medio campi qui est plenus osibus*, mnie ſię zda iż dla tego (czego y dowieść chcę) iż oſtátnie *medium* czyli ſpoſob utrzymánia ſię wporze ſwoiey, y cáłośći, Miáſtá Krákowá, ieſt Relikwia Swiętego IANA Nepomucena we ſrzodku, tegoż Miáſtá deponowána. Inſzego tu ſpoſobu nie mam chwalić Cię BOZE, iá gdy Ci zá oſobliwſzą Relikwią, o Relikwij Swiętego IANA mowę moię nieudolną, y przy Kongregácyi Literátow wſzytkie ſłow moich litery w iedno zebráwſzy, ná większą chwałę Twoię konſekruię: á przeto *in medio Ecclesiæ hujus aperi os meum.*

Miechowitá.

Reli.

Relikwiarzu Duchá Przenayświętszego, iáko Cię *Thomas à Villa nova* názywa, *Reliquiarium Spiritûs Sancti*, Nayświętsza MARYA PANNO pobłogosław o Swiętych mowiącego Relikwiách. Con: 1. de Nativit: B.M.

Wybaczćiesz mi Swięći Pátronowie Miástá Stołecznego Krákowá, nibyśćie záspáli czyli zániedbáli obrony nászey, iż áż zkąd inąd od inszych Swiętyh to iest od Swiętego NEPOMVCENA z Prági pomocy szukáć muśiemy. Czuwał zá stáruszká Helego młody Sámuel, zá was czuwa w poczet Swiętych nowo bo dopiero *post* 1720. *Nonô Annô* wpisány IAN, niby młody Swięty. Błogosłáwiony u Máteuszá Swiętego názwány ow sługá, ktory pierwszą y wtorą odpráwił straż, *Beatus servus quem Dominus invenerit sic facientem super Omnia bona sua constituet eum*: Wyśćie się iuż podobno Swięći náśi Polscy Pátronowie wysłużyli, pokiśćie byli ná pierwszey y drugiey straży, iedni Beatyfikácyi, á drudzy kánonizácyi; *in prima & secunda vigilia*: więc wam wypocząć potrzebá było. Swięty IAN NEPOMUCEN iuż nam po swoiey Kánonizácyi dwie lećie fáwory świádczy, postáremuż onych y ná dálsze nie odmawia látá, gdy się y z kosteczkámi do wysłuchánia ná tym mieyscu prezentuie. Y owszem że w srzodku Miástá, w Bramie Herbu, *in pectore* Herbownego Orłá, Iego Swięta Relikwia deponowána, iest to *medium* utrzymánia się w swoiey cáłośći y porze Krákowá. W Psálmie 38. o iákichśiś Relikwiách mowi ukoronowány Prorok, *Reliquiæ sunt homini pacifico*: Iák to dobrze bydź człowiekiem spokoynym, żyć z ludźmi w pokoiu, bo przećież iákie tákie po nim zostáną zabytki, puśćizná, spadki, czyli Relikwie: *Reliquiæ sunt homini pacifico*. Wártogłowowie, pieniácze, ktorzy drugich po Grodách, Trybunałách, Ratuszách, niesłusznie pieniáią, ledwo kilká groszy po sobie w szkátule zostáwuią: miásto zbiorow, zbierze się długow wiele, iák włosow, ktore Sukcessorowie pozostáli płáćić muszą. Kto pokoy kocha, ze wszytkiemi się zgadza lubo sam po śmierći do źiemie zstępuie, iednákże po sobie iáką znáczną pámiątkę, iáką zostáwie Relikwią: á iáko Lorynus mowi, zostánie po nim, *fama celebritas, dignitas, beatitudo, & hoc sibi vult Reliquiæ homini pacifico*: wielkość sławy, zálecenie, y słodka Imienia iego pámiątká, iáko Relikwia. Eutymiusz przez te słowá, *Reliquiæ sunt homini pacifico*, rozumie dobre uczynki, gdy mowi, *reliquit bona opera*: ktore y ludźie wychwaláią, *vident opera ejus bona & glorificant*; y BOG ie ákceptuie ná żywot wieczny. Człowiek záś zgryźliwy ktory iáko krzywe drewno między ludźmi z nikim się nie zgodźi, nie ma tego szczęśćia: bo áni sławy, áni imienia dobrego zostáwuie:

1. Reg. 3. Luc. 12.

D2 iáko

iáko mowi Pſalmiſtá *Reliquiæ impiorum peribunt:* Ieżeli záś Relikwie toż ſámo co Swiątość álbo Kośći Swiętych znáczą, *Reliquiæ ſunt homini pacifico*, ktory człowiek, ktora Prowincya, Miáſto, ieſt w zgodźie y w pokoiu z Pánem BOGIEM, tám ſię kośći y Relikwie Swiętych trzymáią, y owſzem ſáme ſię wpraſzáią (iák iuż wiemy o Swiętym Floryánie, ktory ſię ná ow czás do Polſki Swiątobliwey y pobożney ſám wprośił, rękę z między inſzych podniożſzy SS. kośći). Ale gdźie ſię rwie przez grzech zgodá, pokoy, y przyiaźń z Pánem BOGIEM z támtąd precz niby ućiekáią, ſáme ſię wynoſzą Swięte Relikwie. Piſze Nádáſy, iż ieden Relikwie ná ſobie máiący gdy ſię ná grzech ćieleſny odważył, po grzechu nie ználazł ich ná ſobie ále ná śćiánie wiſzące obaczył. Oſtrożnie z Szkáplerzykámi, Relikwiárzykámi, Agnuſzkámi, ná znák áffektu, ále nie poczćiwego dárowánemi prezentámi (*ſignum funiculus ſignatum Rachab meretrix*) bo was BOG y z temi porzući! Sofroniuſz piſze, iż Swiątobliwy Opát Koſmás gdy był przy ćiele iednego heretyckiego Biſkupá pogrzebiony, przez wiele nocy ſtráśliwie wołał, *noli me tangere heretice, noli mihi appropinquare inimice Eccleſiæ DEI.* Swięty Hieronim u Loryná pomienione słowá *reliquiæ ſunt &c.* ták wykłáda *ad extremum viro erit pax*, przy dokonániu mężowi ſpráwiedliwemu będźie pokoy. Ale coż to proſzę zá kombinácya pokoiu z Relikwiámi? bárdzo dobra: wielka to y znáczna Relikwia pokoy, zwłaſzczá pokoy ná ſumnieniu, pokoy y zgodá wnętrzna z Pánem BOGIEM: kto táką przy ſobie nośi Relikwią wſzytko złe od niego ućieka. Tákie Relikwie dźielił niegdy Chryſtus IEZVS między ſwoich Vczniow, kiedy po Zmartwychwſtániu ſwoim ſtánąwſzy w pośrzodku ich, *ſtetit in medio eorum*, rzekł *pax vobis*, pokoy wam: *Dioniſius Cartuſianus*, te słowá tłomácząc rozumie, że Pan IEZVS dał Vczniom ſwoim, á w nich świátu cáłemu, *pacem pectoris, pacem æternitatis*: pokoy ſercá przez łáskę, pokoy wiecznośći przez nádźieię. Stołeczne Miáſto Krákowie, przypomniáwſzy ia ſobie dawną porę twoię, y ná znáczną teraz ruinę murow twoich weyrzáwſzy, mowić mogę żeś ſię iuż niby zábieráło *ad extrema*: kto wie czy y dla nieiákich defekćikow, czyli twoich, czyli cudzych? iż y oſtátek, niby relikwie ozdoby twoiey dawnego imienia y sławy iuż ledwie nie zginął, *reliquiæ impiorum peribunt*: otoż deponowána Relikwiá Swiętego IANA NEPOMUCENA w ſrzod ćiebie, *ſtetit in medio*, ieſt *medium* czyli ſpoſob utrzymánia ćię w dawney porze, gdy w tey Relikwiy ſtánął pokoy między námi y BOGIEM, *pax vobis, adextremum erit pax, reliquæ ſunt homini pacifico.* Do tych ći podobno Prorok ukoronowány wzdychał niegdy Relikwij,

In ſignis prædeſtinat.

Ex Ioſue 2.

Ioann: 20.

nie

nie kontentuiąc się Arką Páńską, Laską Moyżeszá, táblicámi Przykazánia, y wiele inszemi Swiątośćiámi, gdy wołał *in pace in idipsum dormiam & requiescam.* Do tych y ty Stołeczne Miásto wzdychay, do tych się ofiáruy, á odtąd w zgodźie, z w pokoiu żyć będźiesz z BOGIEM twoim, gdy między Nim y tobą *medium* czyli medyatorá Relikwią S. IANA NEPOMUCENA mieć będźiesz: wszák IAN łáskę znáczy, *IOANNES gratia*, toć y pokoy, toć y zgodę: á ná zgodźie wszytko się w porze swoiey utrzymuie, *concordia res parvæ crescunt.* *Isaiæ* 66. *Cap:* Wielką poćiechę utrapionemu Kośćiołowi, y Rzeczypospolitey Izráelskiey obiecuie Prorok Imieniem Boskim, *ossa vestra quasi herba germinabunt*: Kośći wásze rozkwitną, nápęcznieią, rozrodzą się nákształt źioł. Znáć to owe czásy bydź muśiáły iák zá Deukáliona y Zony iego, gdy z kámieni (według figmentu Pòétow) czyli z kośći przez głowę rzuconych po potopie, ludźie się rodźili, że y kośći rodźić y kwitnąć máią, *ossa germinabunt, ossa florebunt.* To prawdá, że kośći znáczą moc y śiłę, *ossa sumuntur pro fortitudine*, á to według zdánia Swiętego Augustyná: Iákoż owi czyli baieczni czyli prawdźiwi Olbrzymowie (z ktorych kośći, źiobrá ieszcze gdźie nie gdźie widáć) że byli kośćiśći, byli y mocni, gdy gory przenośili, drzewá z korzeniámi wyrywáli, Niebo áttákowáli; y my mawiamy ná kośćistego iż mocny potężny człowiek z niego, *ossa sumuntur pro fortitudine.* A zá tym co kośći w ćiele ludzkim, to rycerstwo mężne w ćiele politycznym, *in corpore Reipublicæ.* Chybá że będźie ieden, drugi, dźieśiąty Rycerz, Káwáleler, iák kośćiány álbo wystrugány dźiádek, to co inszego: *ossa sumuntur pro fortitudine.* Coż ći poćiesznieyszego mogło obiecáć Niebo Pálestyńśki Narodźie, iáko to, że twoie á nie cudze kośći, nie obce gnaty, ktore káżdemu kośćią w gárdle stoią, z twoiey álimentácyi wigoru nábędą: *ossa vestra florebunt.* Sa tákie nád Dunáiem, Dniestrem, Dnieprem, bá y nád Wisłą mieyscámi role, gruntá, niwy, ná ktorych prácowity Oracz, bárdźiey o kośćiste czászki, niżeli o twárde kámienie ostry tępi lemiesz y kroie: *magnorum acervos eruit ossium:* Wászych to wászych Antenatow Polacy drogi zaśiew! (iák uważa pewny Káznodźieiá) z ktorego obfity sławy nieśmiertelney wykwitnął urodzay, *ossa vestra germinârunt:* wołáią tám buyne kłosy głośniey, iák owá niewinnych Betleemskich Pácholąt krew, *vindica sanguinem qui effusus est.* O Swiętym Stánisłáwie Kostce mamy to z Zywotá Iego, iż często gęsto rzucony pod stoł od stárszego Brátá, Páwłá Kostki, tłuczony był nogámi, tłukłá Swiętą kosteczkę, piekielnych godná, z Kostkow kość zázárta, zębow: pátrzmysz iák tá kosteczká wonnieią-

Psalm. 4.

Libr. 12do Contr: Manich.

A. K.

nieiącą wyrosłá lilią, *oßa vestra florebunt.* Stáry Tertulian, Hieronim Swięty, y Ireneusz, ten Text Pismá Swiętego ták tłomácza: *hoc propriè fiet in Resurrectione, tunc enim oßa Sanctorum revirescent*; zprawdźi się ten Prognostik rzetelnie w dźień powszechnego Ciáł zmartwychwstánia: w ten czás bowiem wszytkie w ktorych kośći spráwiedliwych spoczywáią mogiły, w wdźięczno kwiećiste zákwitną ogrody: tám z wielu Ciał Swiętych podobny, iák teraz z trunny ANTONIEGO Pádewskiego, wszytkich kontentuiący odor czuć będźie, bá y niedawnemi czasy, iáki przy Krákowie ná Piasku z Grobu trefunkiem otworzonego czuli niektorzy zapách, czuć wszyscy z Ciał Swiętych będźiemy, *oßa vestra quasi herba florebunt.* Gdy ia ná tę Swiętą Kosteczkę, Swiętych Relikwij Swiętego IANA NEPOMUCENA pogladam, z Wawellu troistą (w moim zdániu kwiećistą) uwieńczonego Koroną, *in Corona* ták wielkiey, godney, y liczney ássystencyi, w kwiát zrobionym swoim feretrum, ná to mieysce Swiętego Rożycá Woyćiechá przyprowádzoną, y niby *in Corona*, bo *in medio*, czyli w wieńcu deponowáną: toć Stołeczne Miásto ominowáć y wcále obiecowáć mogę, że iuż poniekąd prześmierdłe rożnych wiar y Sekt fetorámi, á naybárdźiey około mieyscá tego czostkiem y párchem Zydowskim, w wdźięcznowonny zákwitniesz dźiárdyn, dawniy kwitnącego Imieniá Twoiego: *oßa quasi herba florebunt*: y owszem w pożądány Kłos szczęśliwych sukcessow, powstánia Twoiego w dawną porę rozrośniesz: *hoc Os tuum quasi herba germinabit*: pewna tego y nie omylna nádźieiá *spes in herba*, trzymáiąc się zdánia Swiętego Augustyná, że *oßa sumuntur pro fortitudine*: z tey Kośći znáczną moc y siłę opuszczáiący poniekąd skrzydłá Orzeł twoy záweźmie. Iákosz mam reflexyą, czemu nie od ręki álbo nogi, czemu nie z źiobrá álbo z Głowy, tá Swięta dostáła nam się Kosteczká, ále od Kárku y bárku? choćbym powiedźiał iż dla tego nie przysłáno nam ięzyká Swiętego IANA (ktory dotąd widźieć cáły) że Polacy y iednym swoim náturálnym ięzykiem wiele mowią, wiele dyszkuruią, *Poloni Oratores nascuntur*, dopieroż pożyczánym Cudzoźiemskim gdyby mowili ktożby ich przegadał, álbo zrozumiał! dla tego znáć nie przysłáno głowy, bo y swoią wiele wyrabiáią; dopieroż pożyczáną! dla tego znáć nie przysłáno nogi, bo y ná swoich umieią iák mawiamy od ogniá, niby to ućiekáć; dla tego znáć nie przysłáno áni Ręki, bo procz tego y swoie niektorzy długie máią; *an nescis longam alijs eße manum.* Ták rozumiem N.N. iż wiádomy nie ktorym ow Káznodźieyski koncept: kiedy w Niebie Swięty Michał Archánioł woiował z Lucyperem o honor Boski, *Michael Archangelus præliabatur cum Dracone*,

Ex narra. fide dig:

P. S. Bielski Soc: I. in suo Domin:

Dracone, pochwyćiwszy Lucyperá porąbał go ná sztuki, y owe sztuki po świećie rozrzućił, ná ktory narod iáka sztuczká Lucyperá pádłá, záraz się w owym Narodźie Lucyperowska fántázya pokazáłá: ná Hiszpánow tedy pádłá głowá, á ták głowy Hiszpáńskie stáły się przewrotne, iáko głowá Lucyperowska: ná Fráncuzow serce, á ták sercá Fráncuskie upárte y mężne: ná Niemcow pierśi ogniem pałáiące, á z tąd ogniśći Zołnierze (ále iák? niech się káżdy domyśli): ná ostátek ná Polakow pádły ręce Lucyperowskie, dla tego nie umieią tylko ieden drugiego drzeć, w niwecz obrácáć: właśnie nie ktorym służy, co mowi ukoronowány Prorok: *Nobiles eorum in manicis ferreis.* Nie czynię tu tedy żadney kompárácy Boże uchoway! żadnego podobieństwá, Swiętego IANA NEPOMUCENA Relikwij, do wymyślnego dyspártymentu ćiáłá Lucyperowego; bo *quæ Societas lucis ad tenebras?* luboć beśpiecznie Swięty IAN NEPOMUCEN *Lucifer* czyli *lucemferens*, dla tego, ktorego w ręku trzyma, ktory iest *Lux quæ illuminat omnem hominem*, y dla piąći iáśnieiących ná Głowie iego gwiazd názwáć się może: ále uważáiąc co *Homo symbolicus* w swoiey Człowieká átonomiy o tey pisze Kostecze, iż się ná niey człowiek bo Głowá Iego utrzymuie, (gdyż między głową y ćiáłem nászym *mediat* kárk y bárk) słusznie mowić mogę, że tá Swięta Relikwia z kárku y bárku Swiętego IANA NEPOMUCENA, ma ći wiele pomoc Krákowie, gdy w srzodku twoim deponowána, *medium* do otrzymánia dawney pory y cáłośći twoiey stánieć się, (wszákże *in medio virtus*) áby ćię iák cálego człowieká ćiáło, *totum corpus* cálego Miástá, to iest pospolstwo z Mágiestratem utrzymáłá. Iákoż tey iedney Kosteczce z kárku czyli szyie Swiętego IANA, y owo Pismo pisáć się może, ile między trzemá Miástá tego Herbownemi Wieżámi deponowáney, *collum tuum sicut turris.* Wszytko to iednák Micháłowey przypisáć inwencyi y stárániu, gdy y w Wigilią Swiętego Pátroná twoiego iutro Rok, tey rekognicyą złożył Swiętey Kosteczki, y pod benedykcyą á oraz ássystencyą *vice* Pásterską *Iáśnie Wielmożnego y Nayprzewielebnieyszego* MICHAŁA, tu nam ią zprowádźił: *dimisit me in medio campi.*

P. M. M. Kátowski, P.P. M. C. in Con: S. Hiacyn:

Psal. 14.

2. Cor. 6.

Ioann. 1.

Cantic: 7.

Kończę. W Piktáwie mieśćie Fráncuskim, gdy dniá iednego w publiczney Procesyi Relikwie Swiętego Márćiná Biskupá przez Miásto nieśiono, cokolwiek było ná owey Vlicy między ubogiemi ślepych, chromych, skurczonych, y innych Kálikow, wszyscy do zdrowia zá przyczyną tego Swiętego przyszli, z wielkim cálego Miástá podźiwieniem. W kilká Niedźiel czyli też Mieśięcy, gdy druga przypadáłá Processya y też Relikwią nieść miáno, rozumiał káżdy że tłom niezliczony skáliczonych

po ulicách będźie, áby podobney zá przyczyną tegoż Swiętego dostąpili łáski. Ale śię ináczey stáło, bo skoro dowiedźieli śię ubodzy, że Processya z Relikwiámi Swiętego wychodźi, wszyscy co żywo w nogi z Miástá y bydź kálikámi woleli dla zysku mizernego. Rożne NN. przyszły mi z tey rácyi o wászey przeszło Niedźielney z tą Swiętą Relikwią Processyi reflexye: insze pominąwszy, tę przed śię biorę. Przed lat dwunastu w podobney niby Processyi widźiáłoś Szláchetne Miásto *Summæ raritatis* Relikwią Swiętego Cudotworce ANTONIEGO Pádewskiego, widźiáłoś po ulicách twoich y Rynku w przeszłą Niedźielę y Tę Swiętego IANA NEPOMUCENA: pozwolże mi tedy gdyby można ná cztery rogi Miástá, ná ktorych Obraz Iego widźisz záwoławszy spytáć śię, czyli ten y ow ieżeli nie w kálictwie swoim przypadkowym oczywistym, to áby w utrapieniu, w potrzebie prywatney nie odniosł przez te Swięte Relikwie pośiechy iákiey y pomocy? Nierozumięm tedy żeby kiedy táka bydź miáłá potrzebá, iżby znowu te Swięte Relikwie miáno nośić po ulicách: ále daymy to iż będźie! y będźiesz kto z nas ták sam ná śiebie nie baczny kálika, iżby woláł niemoc iákążkolwiek ćierpieć, iák Swiętego IANA NEPOMUCENA doznáć pomocy? y zpod Iego ućiekáć Protekcyi Swiętey Relikwyi, wśrzod Miástá dla tego umyślnie deponowáney? *tollatur de medio nostri*, kto iest táki. Pisze Máffæus, iż Barnágázius Hetman Woysk Krolá Abyssyńskiego czyniąc páktá z iednym Stárostą Krolá Luzytáńskiego w Indyách, upádszy ná koláná y uiąwszy śię Krzyżá, pokornie mowił: *quam pacem IESVS Christus, generis humani Redemptor Discipulis reliquit, eandem esto inter nos.* Przy Relikwiy Swiętego IANA NEPOMUCENA (iákom powiedźiał) stánął pokoy między námi y BOGIEM, *Reliquiæ sunt homini pacifico*: BOZE uchoway rwáć go kiedy! w wieczną byśmy przez to zászli z BOGIEM nászym kłotnią. Więc chwyćiwszy śię Krzyżá w Ręku Swiętego IANA NEPOMUCENA y Iego Relikwiy, toż sámo powtarzam, *quem pacem IESVS Christus generis humani Redemptor Discipulis reliquit, eandem esto inter nos:* ktory pokoy y Chrystus swoim Vczniom, y Ty Swięty Pátronie przez Twoię Relikwią nam przyniozłeś, tenże niech będźie z námi. *Lorinus* pisząc *in Psalmum* 36. mowi, *Reliquiæ mortui sunt illius exuviæ, ut carnes, ossa, quia supersunt & servantur ad Resurrectionem*: Relikwie właśnie názywáią śię, kośći, ćiáło umárłego iákiego, ktore ná świećie od śmierći zááresztowáne zostáły, y czekáią ostátniego zmartwychwstánia, y názywáią śię też *spolia mortis*, łupy śmierći. Y z ćielská nászego będą czáłu swego Relikwie, ktoż tedy wie iákie im dádzą Epithetum?

Libro 7. Histor: Indicæ.

Deutoro-

Deutoronomii 28. dwoiákie znáyduie ſię Relikwiy *adjunctum, benedictæ Reliquiæ Tuæ, maledictæ Reliquiæ Tuæ*: czy y moie kośći; ćiáło, ná tę nieprzyida máledykcya! *maledictæ Reliquiæ Tuæ*! Swięty w tey Twoiey Relikwiy Benedykćie, pod tym zdámi ſię od Goſpodarzá Domu Tego przywitány Imieniem, *Benedictus qui venit*, IANIE NEPOMUCENIE, niechże zá twoią przyczyną, między temi Epithetámi nie będźiemy *medij*, to ieſt we ſrzodku do tego álbo tego máiący ſię, ále niech ſię záwczáſu mamy do Swiętych Relikwyi, á oſobliwie do tey Twoiey nam we ſrzodku Miáſtá deponowáney *pro medio*, ná utrzymánie dawney pory y cáłośći náſzey. Dźień dźiśieyſzy u dawnych Grekow był w tey obſerwie, iż ſię y zdrzymáć ták w dźień iáko y przez cáłą noc niegodźiło, bo záraz zá to karáno: á to dla tego, że to był dźień dedykowány Bożkowi názwánemu *Vigilius*, czuwáiący, ktory w oſobliwey ſtraży y pilnośći miał ludźi. Przyznałem Ci Swięty IANIE czułość około nas ná tym mieyſcu iuż przez dwie lećie po Twoiey Kánonizácyi: więc y teraz przy tey S. Relikwiy, Twoiey ſię wſzyſcy oddáiemy opiece y ſtraży, y my ſię do należytey ku Tobie obliguiemy Dewocyi, w nocy y we dnie o honor Twoy wigiláncyi. A co niegdy Swięty Chryzolog Imięniem Chryſtuſá IEZVSA mowił do ludźi *videte in me Corpus veſtrum, membra veſtra, veſtra viſcera, oſſa veſtra, veſtrum ſanguinem, & ſi quid Dni eſt timetis, quare quod veſtrum eſt non amatis?* iá do Ciebie Swięty IANIE NEPOMUCENIE coś podobnego mowię, *vide inter nos, tuum os, & quod tuum eſt, & nos qui ſumus tui ama*: Miey wzgląd ná tę Twoię koſtkę ktorą widźiſz między námi, onęż konſerwuy, y nas dlániey iák Twoich kochay. Was ieſzcze NN. náoſtátek upraſzam nie grześć w popiele niepámięći, z Vſt Przewielebnego POPIOŁKA mieyſcá tego Goſpodarzá ſłow, na przyięćie tey Swiętey wymowionych Relikwiy, *benedictæ Reliquiæ Tuæ*: iż to ſą Swięte y nám pożyteczne Relikwie. Pozwolony przez tę Oktawę Solenną przy tey Relikwiy y Zmárłych wiernych Duſzom odpuſt: niechże go wſzyſcy ktorych gdźie kośći ſpoczywáią, y ſwoy w Niebie ſpoczynek czyli *requiem*, máią. AMEN.

DIVVs SeCretarIVs sIgILLI ConfessIonIs, PatronVsqVe bonæ faMæ.

APPLAUZ
przy Imieninách *Wielmożney JMCi PANI*
KATARZYNY
z DVBRAWSKICH
DĘBINSKIEY,
PODKOMORZYNY I. K. MCi. Páni y Dobrodzieyki.

Dniá 30. Kwietnia, Swięto S. KATARZYNY Senenskiey,

PRzy národzeniu Pándory záśiadá
Wálecznych Bogin Heroiczna rádá;
Pállás mądrośći, Iuno piekność dáłá,
Zinszych zás káżda, swym dárem sprzyiáłá.
Widząc cną Pánnę, posag zgromádziły,
Y ták ią przez to wielce zbogáćiły.
Ieżli Pándorą názwę KATARZYNĘ
Z prawdźiwey drogi zápewne nie zminę.
Co Antenaći mieli po iednemu,
Ná Ciebie zdáli wszytko w Zgromádzeńiu.
Ciebie obráli morzem swey swobody;
Wszák więcey w morzu, niżli w rzekách wody.

 Ty roz-

Ty roſtropnośćią gonisz Kunegundy,
Rowną w ſpániáłość bierzesz z Allegundy;
Pokorą tráwiſz z Izábellą chwile.
W miłośći Boskiey rownaſz Teofile.
Kochaſz pobożność, á bez chełpliwośći,
Máſz ſzczodrobliwość bez wſzelkiey prożnośći.
Máſz odpuſzczeńie bliźnim złáskáwośćią,
Mowę wydáieſz, z prawdźiwą ſzczerośćią.
Trudno Dodonskie ieſt ráchowác kwoty,
Ták ieſzcże trudniey Twe wyliczyć cnoty.
O iáki honor maſz z PODKOMORZYNY,
DVBRAWSKICH Domie z ſwoiey Katarzyny!
Oyczyſtą Cnotę zdobic Chárytami,
Wiecżney pámięći sławę Cyklopámi
Ryſuie w twárdym wieku poſtumenćie:
O KATARZYNO! drogi dyámenćie.
Niech z dyámentu, látá bez ochydy;
Twoiey godnośći, ſtáną w pirámidy:
Zkąd Seráfickiey wlot dopędźiſz Ceny
Gdy Cię PATRONKi dyryguią weny.
Kędy Hydáſpes gdźie Erydan płyńie;
Niech tám y Imię KATARZYNY, Słynie:
Niech ſwoie łátá, liczy godnosćiámi,
Godność niechay śię ráchuie wiekámi:
Niech mieśiąc dáie, ſwoiego ſplendoru;
Niech przećiw fátom ſtrzáłá dá odporu.
Niech Ci PATRONKA dodáie obrony:
A potym w Niebię domieśći Korony.
Zyićieſz ná wieki w rowney, sławie z ſobą
Cne PODKOMORSTWO, Koronie ozdobą:
Zywotá nići gdy Párká doprzędźie,
Wás zá Poluxá z Káſtorem, mieć będźie.

Zyczy ten ktory wyżey.

X. F. Ł. F.

Regestr Panegiry Pogrzebowych

A.

1. Acumen Doloris explicatum
2. Ad mentem Patriæ Caput

C.

1. Clavis Aurea fracta
2. Classica Mortis feralia

D.

1. Dissertationes super rubricas.
2. Dolorum Oneraria navis producta.
3. Dolor Patriæ æternus

E.

1. Encomium ad solennes exequias

J.

1. In Obitum Serenissimi Principis.
2. Jactura Orbis Literarij transmissa.

K.

1. Księżyc adumbrowany.

L.

1. Legatus renunciatus.

M.

1. Memoria Sæculorum intimata
2. Monumentum Doloris dedicatum
3. Monumentum Consecratum
4. Mowa na pogrzebie
5. Munus Dolorum

P.

1. Parasceve Descripta

S.

1. Splendor Consecratus

T.

1. Tropheum wyrysowane
2. Tropheum Consecratum

V

1 Vivat Æternum impressum
2 Viva Mors seu Morti superstes

